

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garnarcz

Ławnicy: G. K., A. M.

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 03 stycznia 2017 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa E. P.

przeciwko (...) sp. z o.o. w B.

o odszkodowanie, wynagrodzenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o. w B. na rzecz powódki E. P. kwotę 2127,07 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia siedem złotych siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. umarza postępowanie w zakresie żądania odszkodowania;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2593,34 zł brutto;

VI. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 107 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 października 2016 r. powódka E. P. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej, (...) spółka z o.o. w B. o odszkodowanie w wysokości 6.900 zł tytułem niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o prace.

Następnie w piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2016 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu w ten sposób, że wniosła o zasądzenie kwoty 7.780,02 zł tytułem odszkodowania (z uwagi na fakt, że z zaświadczenia strony pozwanej wynika, że wynagrodzenie powódki wynosiło kwotę 2.593,34 zł) oraz kwoty 2.127,07 zł wynagrodzenia za okres od 3.10.2016 r. do 31.10.2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2016 r. do dnia zapłaty a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Przed pierwszą rozprawą w dniu 3 stycznia 2017 r. pełnomocnik powódki cofnął powództwo w zakresie żądania o odszkodowanie i wniósł o nieobciążanie powódki kosztami postępowania w tym zakresie. Natomiast podtrzymał żądanie o wynagrodzenie wskazując, że powódka nie była w miesiącu październiku 2016 r, niezdolna do pracy w ogóle, lecz jedynie na wskazanym stanowisku. Pismem z dnia 17.10.2016 r. strona pozwana nie wyraziła zgody na udzielenie

powódce urlopu wypoczynkowego, a także nie dopuściła powódki do pracy. Powódka w sposób wyraźny wykazała wolę przystąpienia do pracy, lecz strona pozwana nie zaproponowała powódce innego stanowiska. Powódka zatem nie została dopuszczona do pracy z przyczyn nie od niej zależnych, zatem przysługuje jej prawo do wynagrodzenia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Strona pozwana wyjaśniła, że przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę powódce był fakt, że powódka nie otrzymała zaświadczenia lekarskiego, potwierdzającego zdolność do pracy po okresie choroby. W związku z nieotrzymaniem przez pracownika zaświadczenia potwierdzającego jej zdolność do pracy pracodawca nie mógł dopuścić powódki do pracy a także nie mogła udzielić jej urlopu wypoczynkowego. Zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Żaden przepis prawa pracy nie przewiduje prawa pracownika do otrzymywania wynagrodzenia za okres, w którym nie może świadczyć pracy z uwagi na nieotrzymanie zaświadczenia lekarskiego dopuszczającego go do pracy. Strona pozwana podniosła, że pracownik jako osoba niezdolna do świadczenia pracy nie może być w okresie wypowiedzenia dopuszczona do pracy i nie zachowuje prawa do wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódkę łączyły ze stroną pozwaną następujące umowy o pracę:

- z dnia 4 marca 2008 r. na czas określony od dnia 4 marca 2008 r. do dnia 28 lutego 2009 r. na stanowisku Operator,
- z dnia 1 marca 2009 r. na czas określony od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 28 lutego 2011 r. na stanowisku Operator,
- z dnia 1 marca 2011 r. na czas określony od dnia 1 marca 2011 r. do dnia 15 sierpnia 2011 r. na stanowisku Operator,
- z dnia 16 sierpnia 2011 r. na czas określony od dnia 16 sierpnia 2011 r. do dnia 31 marca 2016 r. na stanowisku Operator,
- z dnia 1 kwietnia 2016 r. na czas niokreślony od dnia 1 kwietnia 2016 r. na stanowisku Operator.

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło kwotę 2.593,34 zł brutto.

Wypłata wynagrodzenia następowała przelewem na konto do 10-go dnia następnego miesiąca.

Dowód: Akta osobowe powódki

Zaświadczenie o wysokości zarobków powódki k. 28

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim do 3 października 2016 r. które to zwolnienie lekarskie trwało ponad 30 dni. Z uwagi na ten fakt, po tym, jak powódka zgłosiła się do pracy w celu podjęcia pracy po zwolnieniu lekarskim, strona pozwana skierowała powódkę na badania lekarskie kontrolne do lekarza medycyny pracy.

W skierowaniu na badania lekarskie dla powódki z dnia 29 września 2016 r. strona pozwana wskazała, że stanowisko pracy powódki jest to stanowisko operatora, czynności wymagają: „inspekcji i naprawy wyrobu gotowego, montaż i demontaż, praca siedząco-stojąca, 8 godzin”. Jako czynniki biologiczne zostało wskazane, że występuje niedostateczne oświetlenie, a także oświetlenie nadmierne, a także inne tj. (...), aceton < (...).

Orzeczeniem lekarskim nr (...) z dnia 4 października 2016 r. lekarz medycyny pracy stwierdził przeciwwskazania, wobec istnienia których powódka jest niezdolna do wykonywania pracy na stanowisku operatora.

Żadna ze stron tj. ani zakład pracy, ani też powódka nie odwołali się od w/w orzeczenia lekarza medycyny pracy.

Dowód: Przesłuchanie świadka M. G. (k. 48; płyta CD)

Orzeczenie lekarskie nr (...) z dn. 4.10.2016 r. (w aktach osobowych powódki – w załączeniu do akt sprawy)

Strona pozwana dwukrotnie wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia tj. pismem z dnia 4 października 2016 r. (od którego to wypowiedzenia powódka odwołał się do sądu pracy) i pismem z dnia 12 października 2016 r. (od którego powódka odwołała się w niniejszym postępowaniu), w którym strona pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który upływał z dniem 31 stycznia 2017 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano brak zdolności do wykonywania pracy na określonym stanowisku stwierdzone orzeczeniem lekarskim z dnia 4 października 2016 r.

Dowód: Rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem (w aktach osobowych powódki – w załączeniu do akt sprawy)

Powódka po badaniach u lekarza medycyny pracy zwróciła się do kadr strony pozwanej o udzielenie jej urlopu wypoczynkowego. Strona pozwana odmówiła powódce udzielenie jej urlopu wypoczynkowego z uwagi na fakt, że w ocenie strony pozwanej przepisy prawa pracy nie pozwalają na udzielenie urlopu wypoczynkowego pracownikowi, który nie otrzymał od lekarza medycyny pracy zgody na podjęcie pracy na swoim stanowisku pracy. Powódka wyraziła wolę podjęcia pracy, w szczególności w rozmowie z pracownikiem kadr M. G.. Strona pozwana nie wyraziła jakiegokolwiek woli zaproponowania powódce innego stanowiska pracy. W ocenie strony pozwanej nie miała takiego obowiązku. Strona pozwana nie szukała dla powódki innego stanowiska pracy. Dla pracownika kadr powódka mogła jeszcze poprosić swojego lekarza prowadzącego o dalsze zwolnienia lekarskie, lecz powódka wskazała, że lekarz prowadzący ją nie widzi możliwości wystawienia zwolnień lekarskich na dalszy okres.

Pismem z dnia 6 października 2016 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej z prośbą o wyrażenie zgody na urlop wypoczynkowy w okresie od 3.10.2016 r. do 31.10.2016 r., gdyż ustnie nie udzielono jej tego urlopu z uwagi na fakt, że orzeczeniem lekarskim uznana została za niezdolną do świadczenia pracy ciężkiej oraz z uwagi na fakt, że otrzymała z tego tytułu wypowiedzenie umowy o pracę. Jednocześnie w piśmie tym powódka podkreśliła, że cały czas była i jest gotowa do podjęcia pracy, a w przypadku odmowy udzielenia jej urlopu wypoczynkowego z powodów jak wcześniej jej wskazano, zwróciła się z prośbą o wskazanie, gdzie ma się stawić do pracy.

W odpowiedzi na w/w pismo powódki, strona pozwana pismem z dnia 17 października 2016 r. wskazała, że nie ma możliwości, aby powódka została dopuszczona do pracy lub aby został jej udzielony urlop wypoczynkowy z uwagi na fakt, że w dniu 4 października 2016 r. powódka otrzymała zaświadczenie od lekarza medycyny pracy, że nie może zostać dopuszczona do pracy na dotychczasowym stanowisku. O tym powódka została wielokrotnie poinformowana.

Pracodawca nie powierzył powódce innego stanowiska pracy ani nie wypłacił wynagrodzenia za okres od dnia 3 października 2016 r. do dnia 31 października 2016 r.

Dowód: Przesłuchanie świadka M. G. (k. 48; płyta CD)

Pismo powódki z dnia 6.10.2016 r. 9

Pismo strony pozwanej z dnia 17.10.2016 r. k. 40

Wynagrodzenie powódki za okres od dnia 3.10.2016 r. do 31.10.2016 r. wynosiło kwotę 2.128,07 zł.

Bezsporne (oświadczenia pełnomocników stron na rozprawie w dniu 3 stycznia 2017 r. oraz odcinek płac powódki k. 41

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo o wynagrodzenie podlegało uwzględnieniu jako uzasadnione, z wyjątkiem żądania odsetek za jeden dzień tj. dzień 10 listopada 2016 r.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa.

Powództwo po cofnięciu pozwu przez powódkę w zakresie żądania odszkodowania w niniejszej sprawie obejmowało roszczenie o zasądzenie kwoty 2127,07 zł tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 3 października 2016 r. do dnia 31 października 2016 r.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny.

Dowody dopuszczone przez Sąd z dokumentów, których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu, potwierdziły jedynie okoliczności, które podnosił pełnomocnik powódki, że powódka otrzymała zaświadczenie lekarskie od lekarza medycyny pracy poświadczające fakt, że nie jest ona zdolna do podjęcia pracy na dotychczasowym stanowisku, a pozostałe dokumenty w postaci pisma powódki do strony pozwanej i odpowiedzi strony pozwanej powódce oraz dowód z przesłuchania świadka M. G. potwierdziły fakt, że strona pozwana po tym, jak powódka otrzymała zaświadczenie lekarskie lekarza medycyny pracy o niezdolności do świadczenia pracy na dotychczasowym stanowisku, wyraźnie odmówiła powódce udzielenia urlopu wypoczynkowego w okresie wypowiedzenia, a także nie dopuścił jej do pracy zarówno na dotychczasowym stanowisku, jak również nie zaproponowała jej żadnego innego stanowiska. Powódce nie zostało zaproponowane żadne inne stanowisko z uwagi na fakt, że strona pozwana nie widziała takiej konieczności, a nie dlatego że nie miała takiego stanowiska.

Istota sporu sprowadzała się więc do ustalenia, czy pracodawca obowiązany był do wypłaty powódce wynagrodzenia za okres od dnia 3 października 2016 r. do dnia 31 października 2016 r., mimo iż w okresie tym powódka nie świadczyła pracy.

Wskazać należy, że spór w niniejszej sprawie dotyczył w zasadzie stanu prawnego, a nie okoliczności faktycznych. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, gdyż strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, którzy wyraźnie oświadczyli, że wnoszą o pominięcie dowodu z przesłuchania stron.

W orzecnictwie słusznie wskazuje się, że jedną z kilku istotnych cech stosunku pracy jest obciążenie podmiotu zatrudniającego ryzykiem związanym z organizacją procesu pracy (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2005 r., sygn. akt I PK 42/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 267). Ryzyko to określane jest niekiedy jako „ryzyko przedsięwzięcia”, „ryzyko związane z zatrudnieniem” czy „ryzyko gospodarcze”. Uważa się także, że ryzyko pracodawcy obejmuje również ryzyko socjalne, które polega na tym, iż pracodawca – wbrew zobowiązaniowej zasadzie świadczeń wzajemnych – powinien wypłacać pracownikowi wynagrodzenie za pracę również za te okresy, w których obowiązek świadczenia pracy ulega zawieszeniu, a które z woli ustawodawcy zostały uznane za odpłatne (Ł. Pisarczyk, Ryzyko pracodawcy, Warszawa 2008, s. 29).

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r. (sygn. akt I PK 150/13, OSNP 2015/3/35) w związku z ponoszonym ryzykiem organizowania procesu pracy, w niektórych przypadkach przewidzianych przez prawo, pracodawca ma obowiązek odsunięcia pracownika od wykonywania obowiązków, które ten dotychczas wykonywał. W myśl art. 229 § 4 k.p. (...) pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. Z kolei, w razie stwierdzenia u pracownika objawów wskazujących na powstawanie choroby zawodowej, pracodawca jest obowiązany, na podstawie orzeczenia lekarskiego, w terminie i na czas określony w tym orzeczeniu, przenieść pracownika do innej pracy nienarażającej go na działanie czynnika, który wywołał te objawy, przy czym, jeżeli przeniesienie do innej pracy powoduje obniżenie wynagrodzenia, pracownikowi przysługuje dodatek wyrównawczy przez okres wynoszący maksymalnie do 6 miesięcy (art. 230 k.p.). Podobne rozwiązanie zostało przewidziane w art. 231 k.p., zgodnie z którym pracodawca na podstawie orzeczenia lekarskiego przenosi (bezterminowo) do odpowiedniej pracy pracownika, który stał się niezdolny do wykonywania dotychczasowej pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej i nie został uznany za

niezdolnego do pracy w rozumieniu przepisów emerytalno-rentowych. Dopuszczenie pracownika do wykonywania obowiązków zawodowych wbrew powyższym zakazom - w zależności od okoliczności konkretnego przypadku - może stanowić zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy (tak w odniesieniu do zakazu przewidzianego w art. 229 § 4 k.p. przyjął Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 17 listopada 2000 r., II UKN 49/00, OSNAPiUS 2002 nr 11, poz. 275; z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 192/05, Monitor Prawa Pracy 2006 nr 5, s. 269; z dnia 12 listopada 2008 r., I UK 96/08, LEX nr 678010 oraz z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 18/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 5, s. 256; LEX nr 528154).

W niniejszej sprawie bez wątplenia uznać należy, że strona pozwana przez odmowę dopuszczenia powódki do wykonywania jej dotychczasowych obowiązków operatora pras spełniła obowiązek nałożony na pracodawcę przez art. 229 § 4 k.p. Podkreślić należy jednak, że orzeczenie lekarskie z dnia 4 października 2016 r. wskazywało na przeciwwskazania do wykonywania pracy jedynie na określonym stanowisku, czyli stanowisku operatora, a nie na jakimkolwiek stanowisku pracy.

U powódki nie stwierdzono więc niezdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej.

Strona pozwana mogła zatem, nie naruszając zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, powierzyć powódce wykonywanie innej pracy, adekwatnej do jej kwalifikacji zawodowych i zgodnej z zaleceniami lekarskimi.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r. (I PK 150/13), które to stanowisko Sądu Najwyższego Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela: „.... w sytuacji, gdy pozwany pracodawca z przyczyn obiektywnych taką możliwością nie dysponował (...) należy przyjąć, że zaktualizowało się ryzyko socjalne pracodawcy powodujące powinność wypłaty pracownikowi wynagrodzenia, mimo nieotrzymania od powoda świadczenia ekwiwalentnego (pracy). Taki przypadek stanowi odstępstwo od podstawowej reguły wyrażonej w art. 80 zdanie pierwsze k.p., zgodnie z którą wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Odstępstwo to jest jednak przewidziane w art. 81 § 1 k.p. (...).

Przepis art. 81 § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi za czas niewykonania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowanie, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania – 60 % wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

Przepis art. 81 § 1 k.p. nie uzależnia wypłaty wynagrodzenia od tego, jaka była pierwotna przyczyna decyzji pracodawcy odmawiającej przyjęcia świadczenia pracy od pracownika. Przyczyna dotycząca pracodawcy, o której mowa w cytowanym przepisie, nie musi być koniecznym zawiniona w sensie przypisania subiektywnej winy osobom działającym w imieniu pracodawcy. Użyte w cytowanym przepisie „przeszkody z przyczyn dotyczących pracodawcy” nie mogą być rozumiane wąsko jako „przyczyny spowodowane przez pracodawcę” lub „przyczyny zawinione przez pracodawcę”. Przeszkody uniemożliwiające wykonywanie pracy mogą być na potrzeby rzezonego przepisu podzielone na przeszkody dotyczące pracownika i przeszkody nie dotyczące pracownika. Jedynie zaistnienie przeszkód dotyczących wyłącznie pracownika wyklucza zastosowanie art. 81 § 1 k.p. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r., I PK 150/13).

Nie można zgodzić się z argumentacją strony pozwanej, jakoby przyczyny, które spowodowały niedopuszczenie powódki do pracy, tkwiły wyłącznie po stronie pracownika (wynikały ze stanu jej zdrowia). Przeszkoda w wykonywaniu pracy przez powódkę istniała od dnia 4 października 2016 r. (kiedy stwierdzono u powódki przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy na określonym stanowisku), natomiast przyczyna niedopuszczenia pracownika do wykonywania pracy dotyczyła pracodawcy (była niezawiniona przez pracownika), bowiem to pracodawca ponosi szczególne ryzyko związane z hipotetyczną utratą przez pracownika przymiotów koniecznych do wykonywania określonej pracy. Powódka w sposób wyraźny wyrażał zamiar wykonywania pracy na innym stanowisku, odpowiedniej do swych przeciwwskazań zdrowotnych, pozostając do dyspozycji pracodawcy. Gotowości powódki nie kwestionowała

strona pozwana, która twierdziła jednak, że nie miała prawnego obowiązku powierzania powódce innej pracy niż powódka wcześniej wykonywała.

W ocenie Sądu w sytuacji, gdy powódka oznajmiła pracodawcy gotowość do wykonywania pracy, ale nie została do niej dopuszczona z powodu przeszkody leżącej po stronie pracodawcy (niemożność zaproponowania powódce stanowiska pracy adekwatnego do jej kompetencji i stanu zdrowia) a zachowała zdolność do wykonywania innej pracy niż przeciwwskazana w zaświadczeniu lekarskim, to roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy ma uzasadnienie w art. 81 k.p.

W niniejszym stanie faktycznym niespornym jest, że strona pozwana nawet nie próbowała szukać stanowiska pracy odpowiedniego dla powódki. Lecz nawet gdyby chciała zaproponować powódce inne stanowisko, ale z przyczyn organizacyjnych nie mogłaby z powodu braku takiego, okoliczność, że strona pozwana nie miała możliwości powierzenia powódce pracy innej niż przeciwwskazana, odpowiadającej jej kwalifikacjom i możliwościom, nie zwalniała pracodawcy z obowiązku zapłaty powódce wynagrodzenia, mimo iż pracodawcy nie można w tych okolicznościach przypisać winy. To pracodawca ponosi bowiem ryzyko w związku z zatrudnieniem pracownika, w tym także ryzyko utraty przez pracownika przymiotów koniecznych do wykonywania danej pracy (istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na danym stanowisku). Z tej przyczyny powódce przysługuje wynagrodzenie określone w art. 81 § 1 k.p. za okres od dnia 4 października 2016 r. do dnia 31 października 2016 r.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę w okresie obowiązywania art. 36 (2) kp, w nowym brzmieniu, który wszedł w życie z dniem 22 lutego 2016 r.

Zgodnie z przyjętą linią w doktrynie, zwolnienie pracownika z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia jest rozumiane jako polecenie pracodawcy (art. 100 par. 1 kp). „Artykuł ten rozszerza uprawnienia kierownicze pracodawcy, jest bowiem ustawową podstawą do jednostronnego spowodowania przez niego przejściowej zmiany treści świadczenia pracownika z działania na zaniechanie”. (por. Komentarz Kazimierza Jaśkowskiego Lex).

Tak rozumiejąc w/w przepis art. 36 (2) kp oczywistym zatem jest, że na mocy tego artykułu w okresie zwolnienia pracownika z obowiązku świadczenia pracy zachowuje on prawo do wynagrodzenia. (por. Komentarz Kazimierza Jaśkowskiego Lex).

Pełnomocnik powódki przedstawił dowód w postaci tzw. paska wynagrodzeń, z którego wynikało, że wynagrodzenie powódki za okres od 4.10.2016 r. do 31.10.2016 r. wynosiło kwotę 2127,07 zł. Pełnomocnik strony pozwanej na rozprawie w dniu 3 stycznia 2017 r. wyraźnie oświadczył, że nie kwestionuje wysokości wynagrodzenia wskazanego przez pełnomocnika powódki.

Mając powyższe na uwadze, należało uwzględnić roszczenie powódki o wynagrodzenie w całości co do kwoty głównej tj. 2127,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016 r. lecz oddalić roszczenie o odsetki o dzień 10 listopada 2016 r. z uwagi na fakt, że wynagrodzenie płatne było u strony pozwanej do 10-go dnia każdego kolejnego miesiąca, zatem odsetki należą się powódce od dnia 11 listopada 2016 r. o czym Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. orzekł w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku natomiast Sąd oddalił roszczenie powódki o jeden dzień odsetek tj. o dzień 10 listopada 2016 r.

W pkt III wyroku, Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania odszkodowania.

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Zgodnie z w/w art. 203 § 4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie, powódka jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy w dniu 3 stycznia 2017 r. cofnęła powództwo w zakresie żądania odszkodowania, a skoro nie zachodzą przesłanki wymienione w w/w art. 203 § 4 kpc i zgoda pozwanego w niniejszej sprawie nie była wymagana, należało orzec jak w pkt III wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania w pkt IV wyroku Sąd oparł o treść art. 98 kpc i art. 102 kpc.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, zatem kosztami każdej ze stron był koszt wynagrodzenia pełnomocnika.

W niniejszej sprawie pozew został złożony przez powódkę w dniu 20 października 2016 r. (data stempla pocztowego) zatem w brzmieniu przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1800) przed nowelizacją, która weszła w życie w dniu 24 października 2016 r.

W tym brzmieniu przepisów tego Rozporządzenia koszty wynagrodzenia pełnomocnika przy żądaniu odszkodowania była to kwota 360 zł, a w zakresie żądania wynagrodzenia kwota 900 zł (przy tak ustalonej wartości przedmiotu sporu).

W zakresie żądania wynagrodzenia zatem powódce jako stronie wygrywającej Sąd przyznał od strony pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (Sąd oddalił roszczenie powódki jedynie o jeden dzień żądanych odsetek, zatem należało uznać, że powódka wygrała proces w tym zakresie co do całości)

Natomiast w zakresie żądania odszkodowania wobec faktu, że pełnomocnik powódki cofnął to żądanie jeszcze przed rozpoczęciem pierwszej rozprawy, Sąd zastosował przepis art. 102 kpc.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 13.10.1976r. w sprawie sygn. akt IV PZ 61/76 (opublikowanym w Lex nr 7856) przepis artykułu 102 k.p.c. pozostawia - ze względów słuszności - sądowi pewną swobodę w przyznawaniu zwrotu kosztów procesu, gdyby stosowanie zasady odpowiedzialności za wynik (art. 98 k.p.c.) nie dałoby się pogodzić z zasadami słuszności. Przepis ten może być stosowany w zależności od konkretnego stanu faktycznego. W postanowieniu z dnia 14.01.1974r. w sprawie sygn. akt II Cz 223/73 (publ. w Lex 7379) Sąd Najwyższy stwierdził także ,że zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że z uwagi na zasadę słuszności nieuzasadnionym byłoby obciążanie powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej w zakresie żądania odszkodowania.

Ustalając powyższe, Sąd w szczególności miał na uwadze okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, w trakcie którego Sąd uznał, że udział profesjonalnego pełnomocnika w sprawie w zakresie żądania odszkodowania nie był znaczny. Czynności profesjonalnego pełnomocnika strony pozwanej w trakcie procesu w tym zakresie sprowadziły się jedynie do napisania odpowiedzi na pozew.

W ocenie Sądu wkład pełnomocnika – radcy prawnego w wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy w tym zakresie nie był istotny i nie uzasadniał zasądzenia na rzecz strony pozwanej kosztów procesu.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, że powódka wprawdzie była reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, lecz należy wskazać, że sprawa nie była sprawą typową, prostą, gdyż to właśnie z uwagi na fakt, że strona pozwana skierowała do powódki dwa wypowiedzenia umowy o prace w krótkim okresie czasu spowodowało

to, że powódka wytoczyła przed tutejszym sądem dwie sprawy, w których podlegały ocenie dwa złożone przez stronę pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Sąd nie obciążając powódki kosztami postępowania miał również na uwadze, że powódka straciła pracę u strony pozwanej bez swojej winy.

Skoro dzięki art. 102 kpc, ustawodawca upoważnił Sąd do oceny żądań stron w przedmiocie kosztów celowej obrony, Sąd uznał za zasadne przyjąć, że w niniejszym przypadku ze względów słuszności brak podstaw do obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej w zakresie tego żądania.

Na podstawie art. 477² § 1 KPC wyrokowi w pkt I Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2593,34 zł, zgodnie z kwotą jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, o czym orzeczono jak w pkt V sentencji wyroku.

W pkt IV sentencji wyroku, działając na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025) Sąd nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa opłaty od pozwu w wysokości 107 zł tj. 5% z kwoty 2128 zł tytułem wynagrodzenia, od zapłaty której powódka była zwolniona z mocy ustawy. Strona pozwana w zakresie tego żądania powódki była stroną przegrywającą. Sąd obciążył jedynie stronę pozwaną opłatą od roszczenia wynagrodzenia uwzględniając, że powódka cofnęła pozew w zakresie żądania odszkodowania, zatem strona pozwana nie ma obowiązku uiszczenia opłaty od tego żądania, lecz, w ocenie Sądu, na podstawie przepisu art. 113 ustawy o kosztach sądowych, nie było również podstaw do obciążania powódki kwotą opłaty od tego żądania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.